

Steun ook talentvolle studenten uit ontwikkelingslanden.

De decemberactie voor het Eric Bleumink Fonds bracht tot nog toe € 38.472,- op. U kunt nog steeds doneren via NL 80 ABNA 056 3098 961, t.n.v. Stichting Ubbo Emmius Fonds, inzake Eric Bleumink Fonds.

www.rug.nl/ebf

Eric Bleumink Fonds
tel. (050) 363 7595,
bleuminkfonds@rug.nl

‘Ik kon nog geen ei koken’

✍ ELLIS ELLENBROEK 📷 GERHARD TAATGEN

🌐 WWW.RUG.NL/EBF

Twee dagen voor de deadline wees iemand Sabrina Suhani op het Eric Bleumink Fonds. Een beursaanvraag op de valreep resulteerde in haar eerste buitenlandse verblijf ooit. In Groningen onderzoekt Sabrina de bacterie *staphylococcus aureus*. En ze kijkt de academische mores af.

Sylhet, de stad in het Noord-Oosten van Bangladesh waar zij vandaan komt, lijkt op Groningen, vindt Sabrina Suhani. Kalm, vriendelijk, overzichtelijk. Suhani (30) groeide op in Sylhet, ging er naar de universiteit en bleef als staflid verbonden aan haar afdeling Genetic Engineering and Biotechnology. Vorige zomer kwam ze met een beurs van het Eric Bleumink Fonds naar de RUG voor een tweejarige master Biomedical Sciences. ‘Ik was tot dan eigenlijk geen moment alleen geweest of ergens anders dan in Sylhet. Ik woonde bij mijn ouders, wat in Bangladesh normaal is voor ongetrouwde meisjes. Je zou me wel een nerdy persoon kunnen noemen. Ik kon nog geen ei koken. Maar soms wil je niet aan de

risico's denken, je ogen sluiten en gaan!’ Suhani geniet, al maakt ze ook een ‘tough time’ door. Haar moeder is ziek en ondergaat chemotherapie en ook vader heeft gezondheidsklachten. Dat maakt de afstand extra groot. Maar haar ouders zijn opgetogen over wat ze doet. ‘Dit is wat zij voor mij hebben gedroomd. Mijn moeder zegt: “Je moet je eigen leven leven”.’

In Sylhet was ze bezig met het onderwerp waar ze nu in een lab van het UMCG aan verder werkt: bacteriën die resistent zijn tegen antibiotica. In Bangladesh zocht ze naar de reden van de resistentie, in Groningen probeert ze een therapie te ontwikkelen om de resistentie van de beruchte bacterie *staphylococcus aureus* te doorbreken. Ze zou monsters uit haar thuisland willen laten komen, om te onderzoeken. ‘In Bangladesh en andere Aziatische landen is de bacterie nog resistenter dan hier, omdat ze daar veel meer antibiotica slikken.’

Suhani hoopt op een promotieplaats in Nederland. Maar straks gaat ze eerst terug, naar haar afdeling die haar een studieverlof

van twee jaar heeft gegeven. Over tien jaar hoopt ze – met de letters dr. voor haar naam – in haar land een succesvolle onderzoekster te zijn die samenwerkt met vooraanstaande buitenlandse universiteiten.

‘Het wetenschappelijke klimaat in Bangladesh versterken’ is een van haar specifieke doelen. Gevraagd naar wat ze daarmee bedoelt, zegt Suhani haar ogen en oren goed de kost te geven om de Nederlandse academische do's en don'ts op een rij te krijgen. ‘Hoe een groot lab wordt gerund door een heleboel PhD-studenten. Dat wil ik straks zo veel mogelijk overdragen op mijn studenten in Bangladesh.’ Ze laat zich inspireren door hoe Groningse docenten omgaan met studenten. ‘Je kunt naar ze toe gaan met wat voor vraag je ook hebt. Ze reiken je dingen aan, maar laten je het daarna zelf doen. Ze dicteren niet.’

In Bangladesh is er meer afstand. ‘Bij ons zijn de docenten nogal formeel. In Nederland zijn ze grappiger. Veel bodylanguage en gebaren. Hier kun je ook eten in de klas en koffiedrinken, dat zal in Bangladesh niet gebeuren. Ook bij de docenten niet. Alleen water.’